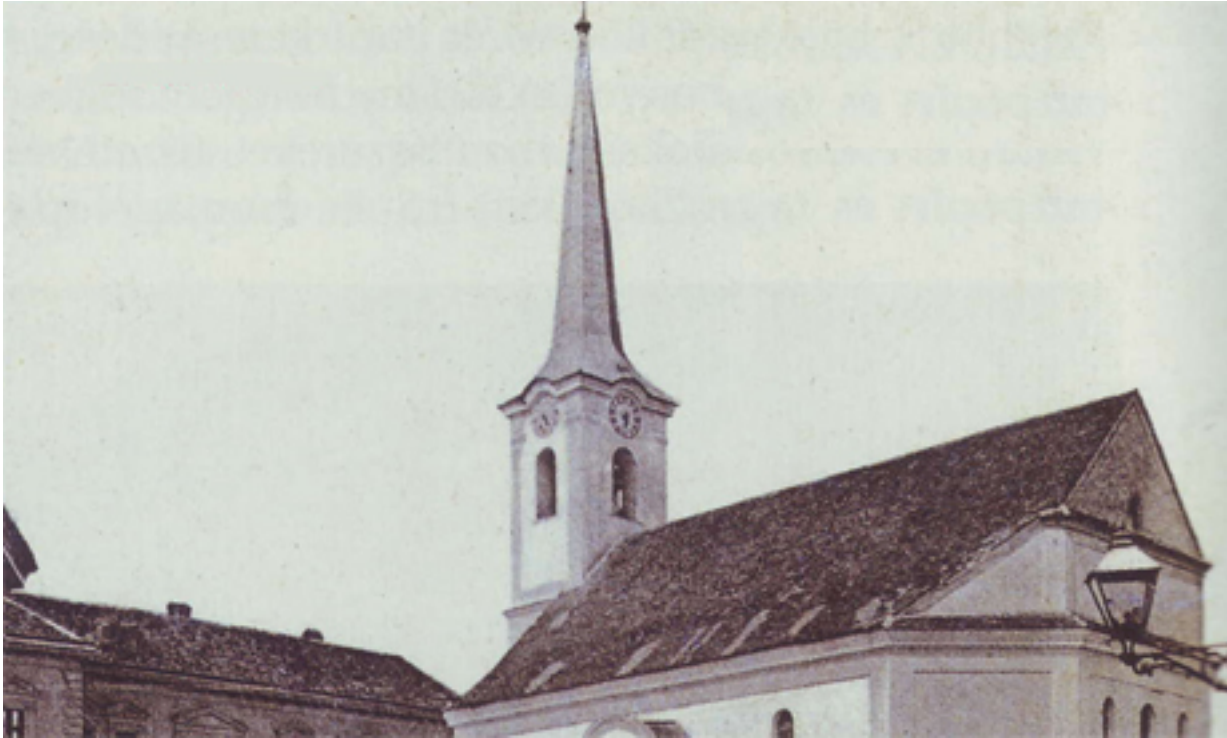

A reformáció 16. századi megjelenésekor már elkezdődnek a hitviták Székelyudvarhely városában is, sőt a Szent Miklós-hegyi katolikus templomot (a mostani helyén álló, de jóval kisebb épületet) többször is birtokba vették a reformátusok. A ránk maradt adatokból kitűnik, hogy 1560. és 1594. között ők birtokolták a templomot, sokszor tettelegesséig fajultak a dolgok a két felekezet között. 1594. és 1612. között ismét a katolikusoké a régi templom, a kedélyek nem akartak csillapodni.

Voltak még templomok a központban

Az első református templomot 1630-ban kezdték építeni Udvarhely főterén, ez három év múlva el is készült – az adatok szerint az akkor a főtéren romokban levő Szent-Anna kápolna mellé építették, annak anyagából. Erről, a feltehetően középkori építményről keveset tudunk, körülbelül a mai református templom tornya és a kollégium közötti útszakaszon állhatott.

Ebben az évben megszámozták, hogy melyik felekezet tagjai vannak többségben – a katolikusok többen voltak, így az övék maradt a Szent Miklós-hegyi templom, de az 1700-as évek végén ők is új templomot emeltek.

Marosvásárhelyi Szent István templom és szomszédos épületek, a templom előtti tér. A kép a 19. század közepéről származik, a templom építésének idejéből. A templom tervezője és építője is azonos személy volt.

Ugyanaz volt a tervező és az építő

Mind a katolikus templomot, mind pedig a reformátust a marosvásárhelyi Schmidt Pál tervezte, és az építkezést is ő vezérelte. A főtéri református templom építtetőjének **Baczkamadarasi Kis Gergelyt** (1737-1787)

tekinthetjük – ő volt akkoriban a református kollégium rektora. Monogramja, a K. G. és az 1781-es évszám ma is jól kivehető a templom tetőzetén. Akkoriban

Ardai Sámuel

volt a lelkipásztor, a fő adakozó pedig

Daniel István

báró, főkurátor, az ő adományából vették a templom orgonáját is.

Szoljatok, harangok!

A belvárosi református templomban két harang van. A két legelső az adatok szerint 1783-ban készült, **Farkas István** (Stephan Wolf) munkája. A nagyharang anyagáról annyit tudunk, hogy az öntő „a maga matériáléjából, mely Parajdon megméretvén nyomott 690/ven fontot” készítette, a kisebbik harang 210,5 font. 1784-ben levették a nagyharangot, ugyanis megrepedt, lepattogzott. Egy 1904-es dokumentumban viszont már az szerepel, hogy a nagyharangot 1791 júliusában **Thallmann Mihály** öntötte – valószínűleg egy teljesen újat készítetttek.

Vonattal jött az olasz harang